

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobkyně: **K. B.**, zast. JUDr. Radkou Gerstnerovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Havelská 499/27, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2005, č. j. 3 Cad 79/2004 – 39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2005, č. j. 3 Cad 79/2004 – 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 15. 10. 2004, č. x, byl žalobkyni přiznán od 28. 9. 1990 (od dosažení 18 let věku) plný invalidní důchod podle ustanovení § 29 zákona č. 100/1988 Sb. v platném znění (dále jen ZSZ), a to výši 1408 Kč měsíčně. Žalobkyni bylo sděleno, že výše důchodu se v závislosti na valorizacích zvyšuje od března 1991 na 1598 Kč měsíčně, od července 1991 na 1708 Kč měsíčně a od června 1992 na 1758 Kč měsíčně. Bylo jí dále sděleno, že od 10. 7. 1992 jí náleží plný invalidní důchod ve výši 1758 Kč měsíčně a zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost ve výši 200 Kč měsíčně, od března 1993 plný invalidní důchod ve výši 1934 Kč a zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost ve výši 200 Kč, celkem tedy 2134 Kč měsíčně, od listopadu 1993 plný invalidní důchod ve výši 2234 Kč, zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost ve výši 200 Kč, celkem 2434 Kč měsíčně, od prosince 1994 plný invalidní důchod ve výši 2766 Kč a zvýšení pro částečnou bezmocnost ve výši 200 Kč, celkem 2966 Kč měsíčně, od července 1995 jí náleží plný invalidní důchod ve výši 3144 Kč a zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost ve výši 200 Kč, celkem tedy 3344

Kč měsíčně. Od 8. 1. 1996 jí náleží plný invalidní důchod ve výši 3144 Kč a zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost ve výši 300 Kč, celkem tedy 3444 Kč měsíčně. Od dubna 1996 zůstává zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost v nezměněné výši, tedy 300 Kč měsíčně a plný invalidní důchod činí 3582 Kč (procentní výměra 2662 Kč plus základní výměra 920 Kč), celkem tedy náleží částka 3882 Kč měsíčně. Od října 1996 náleží plný invalidní důchod ve výši 3882 Kč (procentní výměra 2822 Kč plus základní výměra 1060 Kč), dále zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost v částce 300 Kč, celkem tedy 4182 Kč měsíčně. Od července 1997 náleží plný invalidní důchod ve výši 3882 Kč měsíčně a zvyšuje se zvýšení pro částečnou bezmocnost na 404 Kč, takže žalobkyni náleží celkem 4286 Kč měsíčně. Od srpna 1998 zůstává zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost v nezměněné výši, plný invalidní důchod se zvyšuje na 4308 Kč, celkem tedy náleží 4712 Kč měsíčně. Od dubna 1998 náleží plný invalidní důchod ve výši 4308 Kč a zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost v částce 426 Kč, celkem tedy 4734 Kč měsíčně. Od července 1998 náleží plný invalidní důchod ve výši 4633 Kč a zvýšení pro částečnou bezmocnost ve výši 426 Kč, celkem 5059 Kč měsíčně. Od srpna 1999 náleží plný invalidní důchod ve výši 4883 Kč a zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost v částce 426 Kč, celkem tedy 5309 Kč měsíčně. Od dubna 2000 náleží plný invalidní důchod ve výši 4883 Kč a zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost v částce 438 Kč měsíčně, celkem tedy 5321 Kč měsíčně. Od prosince 2000 náleží plný invalidní důchod ve výši 5205 Kč a zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost ve výši 438 Kč, celkem tedy 5643 Kč měsíčně. Od října 2001 náleží plný invalidní důchod ve výši 5205 Kč a zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost v částce 464 Kč, celkem tedy 5669 Kč měsíčně. Od prosince 2001 náleží plný invalidní důchod ve výši 5634 Kč, zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost v částce 464 Kč, celkem tedy 6271 Kč měsíčně. Konečně od ledna 2004 náleží žalobkyni plný invalidní důchod ve výši 5920 Kč (procentní výměra 4160 Kč a základní výměra 1310 Kč), k čemuž náleží zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost ve výši 464 Kč, celkem tedy 6384 Kč měsíčně. Žalobkyni bylo sděleno, že důchod byl vyměřen ze III. pracovní kategorie při započtené době zaměstnání (včetně doby dopočtené) celkem v rozsahu 39 roků ve III. pracovní kategorii, z průměrného měsíčního výdělku (fiktivního) ve výši 2200 Kč s tím, že důchod ku dni vzniku nároku činí 64 % průměrného měsíčního výdělku, tj. 1408 Kč měsíčně. Dále jí bylo sděleno, že nárok na doplatek důchodu za dobu před 20. 11. 2000 (3 roky zpětně od uplatnění nároku) podle ustanovení § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb (o důchodovém pojištění) v platném znění zanikl. Rozhodnutí obsahuje oznámení o výplatě důchodu.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které je svým obsahem žalobou, a Městský soud v Praze s tímto podáním dále jako s žalobou zacházel. Žalobkyně především namítala, že nadále trvá na své žádosti o přezkoumání zdravotního stavu i za dobu předcházející dosažení věku 18 let, konkrétně od 17 let věku, neboť nebyl brán zřetel na názor odborníka v neurologii MUDr. E. N., že plná invalidita žalobkyně vznikla již v té době, neboť její nepříznivý zdravotní stav trval od dětství. Zdůrazňuje, že nebyla přijata do zaměstnání v podniku, kde se vyučila a po vyučení nebyla nadále schopna soustavné práce. Potřebovala zvýšenou péči své matky. Kromě základního onemocnění - epilepsie - byla často nemocná s chřipkami a teplotními stavy, které způsobovaly opakované epileptické záchvaty. Dalším zdravotním postižením bylo pomalé psychomotorické tempo potvrzované dorostovým lékařem a nepříznivý stav páteře, přičemž podpora v nezaměstnanosti jí byla odpírána a byly jí odňaty rodinné přídatky. Dovožovala plnění podmínek nároků na plný invalidní důchod od dosažení 17 let věku.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyni byl plný invalidní důchod přiznán od 28. 9. 1990 podle ustanovení § 29 zákona č. 100/1988 Sb., po započtení všech valorizací činil důchod v roce 2004 - 5920 Kč měsíčně. Datum vzniku plné invalidity

bylo stanoveno podle posudku posudkového lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 8, ze dne 28. 7. 2004, na den 28. 9. 1990. Datum vzniku plné invalidity i výměra plného invalidního důchodu byla tudíž stanovena zcela v souladu s platnými právními předpisy o důchodovém pojištění. Žalovaná navrhovala, aby byl vyžádán posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze (dále jen PK MPSV), jímž by byl zdravotní stav žalobkyně a vznik její plné invalidity znovu posouzen. Rozhodnutí proto ponechávala za těchto okolností na úvaze soudu.

Městský soud v Praze napadeným rozsudkem ze dne 1. 9. 2005, č. j. 3 Cad 79/2004 – 39, po provedení dokazování žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“) zamítl jako nedůvodnou. Vycházel především z posudku PK MPSV pro Prahu ze dne 13. 6. 2005. V tomto posudku uvedená posudková komise na základě vyhodnocení obsáhlé zdravotní dokumentace žalobkyně od jejího kojeneckého věku (výpisy z jednotlivých lékařských vyšetření jsou v posudku podrobně podchyceny) dospěla k závěru, že posuzovaná, která prodělala v raném dětství těžký zápal plic, komplikovaný zřejmě edémem mozku, po kterém se objevily epileptické záchvaty, se léčila antiepileptiky od kojeneckého věku do tří let. Pak následoval bezpříznakový interval a od 7 let věku musela být opět nasazena antiepileptická léčba pro záchvaty epilepsie. Od té doby je trvale v léčbě neurologů. Již v dětství byla opakovaně psychiatricky hospitalizována a ambulantně sledována pro konfliktní jednání, agresivní projevy a obtížnou zvladatelnost, vývoj osobnosti byl nerovnoměrný, intelekt hodnocen střídavě jako průměrný a podprůměrný. Z doložené obsáhlé dokumentace je po stránce psychické patrné, že její stav se postupně zhoršoval, a to zřejmě jak vlivem epileptického onemocnění, tak i vlivem dysfunkčního rodinného prostředí a výchovného vedení. V letech 1989 – 1992 po stránce psychiatrické byly již zřetelně patrné a popisovány známky těžké osobnostní poruchy se sociální maladaptabilitou, schizoidními rysy a dekompenzací sekundárních neurotických projevů. Podle psychologických vyšetření z téže doby, jakož i sdělení představitele závodu ČKD, v jehož rámci žalobkyně absolvovala učební obor, byla extrémně pomalá, nezvládala práci v oboru, ve kterém se učila, a proto ji odmítli v ČKD zaměstnat. Epileptické onemocnění bylo v dalším průběhu střídavě hodnoceno jako celkem kompenzované až subkompenzované. Dle dokumentace byly zjištěny mimo typických epileptických záchvatů i záchvaty psychogenní. Podle dalších psychologických vyšetření dochází postupně ke zhoršení kognitivních funkcí. Podle názoru PK MPSV nebyla posuzovaná schopna po ukončení učebního oboru v roce 1989 uplatnění na trhu práce pro kombinované neurologické a psychické postižení, což plně potvrdil další vývoj. Takto závažný dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, znemožňující žalobkyni vykonávat jakékoliv soustavné zaměstnání, bylo možno podle názoru posudkové komise konstatovat s určitostí již při vyšetření neuroložkou MUDr. Š., dne 8. 12. 1989, což bylo současně doloženo i psychologickým vyšetřením. Míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí ČSSZ, tj. k datu 15. 10. 2004, vyhodnotila posudková komise ve shodě s lékařem Pražské správy sociálního zabezpečení, s územním pracovištěm v Praze 8, podle kapitoly VI., oddíl A, položka 6, písm. e), přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. (kam jsou zařazeny epileptické záchvaty a jiná záchvatovitá onemocnění ve formě refrakterní na léčbu s nakupenými záchvaty, nebo s těžkým neuropsychickým defektem), u nichž míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí 70 %. K datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí, byla tudíž stěžovatelka shledána plně invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu přesahoval 66 % potřebných pro plnou invaliditu.

Vycházejí z tohoto posudku a z vyjádření matky žalobkyně M.B., která žalobkyni v řízení zastupovala a která tvrdila, že žalobkyně nebyla schopna výkonu soustavného zaměstnání již od 17 let věku, Městský soud v Praze přezkoumávané rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2004, jímž byl žalobkyni přiznán plný invalidní důchod od dosažení 18 let věku (od 28. 9. 1990) podle § 29 zákona č. 100/1988 Sb., označil za odpovídající právním předpisům a zjištěnému skutkovému stavu věci.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou posléze prostřednictvím právní zástupkyně JUDr. Radky Gerstnerové k výzvě soudu doplnila o náležitosti ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. Konkrétně Městskému soudu v Praze vytýkala, že se dopustil nezákonnosti při posouzení právní otázky vzniku plné invalidity stěžovatelky a dále mu vytýkala, že měl přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu zrušit, neboť při zjišťování skutkové podstaty, ze které správní orgán v rozhodnutí vycházel byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Zdůraznila, že stěžovatelka požadovala přiznání zvýšení plného invalidního důchodu pro bezmocnost od 18 let věku, tj. od 28. 9. 1990, jakož i přiznání „sociálních dávek“ odpovídajících jejímu zdravotnímu stavu již od 7. 11. 1989. Skutečnost, že její zdravotní stav byl dlouhodobě nepříznivý již v roce 1989 dokládala lékařskými nálezy MUDr. N., podle něhož stěžovatelka po epileptických záchvatech nebyla schopna samostatné existence. Tomu odpovídá i závěr posudku PK MPSV ze dne 13. 6. 2005. Závěr tohoto posudku je takový, že u stěžovatelky lze již od 8. 12. 1989 konstatovat závažný dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Proto stěžovatelka žádala o přiznání zvýšení plného invalidního důchodu pro bezmocnost již od dosažení 18 let věku a o přiznání dávek odpovídajících jejímu zdravotnímu stavu již od 7. 11. 1989. Správní orgán ani Městský soud v Praze však k této skutečnosti nepřihlédl, a přezkoumávané rozhodnutí, jímž jí byl plný invalidní důchod přiznán až od 28. 9. 1990 označil za odpovídající zákonu. Stěžovatelka navrhovala, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná vyjádření ke kasační stížnosti nepodala.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze, vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, pokud v ní je vytýkáno Městskému soudu v Praze nesprávné posouzení právní otázky soudem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to vztahu k datu přiznání plného invalidního důchodu stěžovatelce.

Nutno na tomto místě předeslat a zdůraznit, že přezkoumávaným rozhodnutím žalované ze dne 15. 10. 2004 bylo rozhodnuto o přiznání plného invalidního důchodu stěžovatelce podle § 29 zákona č. 100/1988 Sb., a to od 28. 9. 1990. Předmětem rozhodnutím byl tudíž pouze nárok stěžovatelky na plný invalidní důchod a nikoliv její nárok na zvýšení důchodu pro bezmocnost, či snad jiné sociální dávky, o nichž se stěžovatelka zmiňuje v kasační stížnosti. Předmětem správního řízení je tak vymezen rovněž rozsah přezkumné pravomoci soudní a proto námitky stěžovatelky týkající se nároku na zvýšení důchodu pro bezmocnost, zejména pak data jeho přiznání, nemohou být v tomto řízení zohledněny, neboť přezkoumávaným rozhodnutím žalované o nich rozhodnuto nebylo (pouze pro větší přehlednost bylo uvedeno, jaká dávka zvýšení důchodu pro bezmocnost v letech 1992 – 2004 k invalidnímu důchodu stěžovatelky náležela). Námitku týkající se těchto dávek ostatně stěžovatelka neuplatnila ani v řízení před Městským soudem v Praze. Přitom podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není přípustná kasační stížnost, opírá-li

se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Předmětem řízení je tudíž nárok stěžovatelky na plný invalidní důchod, zejména pak otázka, od jakého data tento plný invalidní důchod stěžovatelce náleží.

Z obsahu dávkového spisu stěžovatelky, vedeného u žalované, zjistil Nejvyšší správní soud, že stěžovatelce byl plný invalidní důchod pravomocně přiznán již rozhodnutím žalované ze dne 22. 7. 1994, č. x, a to od 1. 3. 1992 (zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost jí bylo přiznáno dalším pravomocným rozhodnutím žalované ze dne 8. 2. 1996 od 10. 7. 1992) a žádná z těchto dávek jí dosud nebyla pravomocně odňata. Dne 30. 6. 2004 byla se stěžovatelkou sepsána na Pražské správě sociálního zabezpečení – územní pracoviště pro Prahu 8, žádost o plný invalidní důchod (s datem uplatnění nároku od 20. 11. 2003), v níž žádala o posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti stěžovatelky před datem přiznání dávky (1. 3. 1992). Posudkem lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 8 ze dne 25. 8. 2004 byla stěžovatelka uznána plně invalidní již od dosažení věku 18 let, tj. od 28. 9. 1990. Na základě tohoto posudku vydala žalovaná přezkoumávané rozhodnutí, jímž přiznala stěžovatelce požadovaný důchod od uvedeného data a v závislosti na tom provedla přepočítání dávky, která v jednotlivých letech následujících po jejím přiznání, až do data vydání přezkoumávaného rozhodnutí stěžovatelce náležela. Žalovaná vycházela ze zjištění, že ku dni 28. 9. 1990 splnila stěžovatelka obě podmínky nároku na požadovanou dávku, když byla uznána k uvedenému datu orgánem k tomu příslušným, tj. lékařem Pražské správy sociálního zabezpečení, plně invalidní a splnila i podmínky potřebné doby zaměstnání (pojištění). Městský soud v Praze provedl důkaz posudkem PK MPSV především za účelem stanovení data vzniku plné invalidity stěžovatelky. Uvedená komise je totiž povolána podávat posudky v přezkumném řízení soudním všude tam, kde je předmětem řízení nárok na dávku důchodového pojištění (zabezpečení) podmíněný nepříznivým zdravotním stavem (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Vzdor závěru uvedené posudkové komise v posudku ze dne 13. 6. 2005, podle něhož byla stěžovatelka plně invalidní s určitostí již od 8. 12. 1989, kdy bylo možno bezpečně konstatovat dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, Městský soud v Praze usoudil, že tento závěr zůstává bez vlivu na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí stěžovatelky, ačkoliv jí plný invalidní důchod byl přiznán až od 28. 9. 1990. Jakoby vycházel z předpokladu, že před dosažením věku 18 let nelze pojištěnci (občanu) plný invalidní důchod přiznat. Tento právní názor Městského soudu v Praze však Nejvyšší správní soud nesdílí, neboť neodpovídá zákonné úpravě.

V době, od níž byla stěžovatelka uznána plně invalidní, tedy v roce 1989, platil v oblasti zabezpečení občanů důchodovými dávkami ve stáří, při invaliditě či jiných uznávaných sociálních událostech, zákon č. 100/1988 Sb. Podmínky nároku na plný invalidní důchod upravoval v § 29 tak, že občan má nárok na invalidní důchod, jestliže se stal a) invalidním, byl zaměstnán po dobu potřebnou pro nárok na tento důchod a v době vzniku invalidity nesplnil podmínky nároku na starobní důchod, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu. U stěžovatelky šlo o první z uvedených druhů invalidity, neboť ta vznikla z příčin obecných a nikoliv v důsledku pracovního úrazu (a jemu na roveň postavené nemoci z povolání). Proto, kromě prokázání invalidity, bylo u ní nutno zkoumat též další podmínku nároku, tj. potřebnou dobu zaměstnání (dnes pojištění). Nepochybně je, že stěžovatelka splňovala první podmínku, neboť posudkem PK MPSV pro Prahu ze dne 13. 6. 2005 bylo konstatováno, že pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav byla neschopná vykonávat jakékoliv soustavné zaměstnání, a to s určitostí k datu 8. 12. 1989. Ostatně ze závěru

tohoto posudku Městský soud v Praze při svém rozhodování vycházel. Měl tudíž při přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované posoudit, zda k uvedenému datu splňovala stěžovatelka též podmínku potřebné doby zaměstnání pro nárok na požadovanou dávku, která podle ustanovení § 29 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb., činila u občanů ve věku do 20 let méně než 1 rok (ostatně stejná úprava platí i v současné době – podle § 40 odst. 1 ZDP činí potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod u pojištěnce ve věku do 20 let rovněž méně než 1 rok). Podle § 8 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. se při tom zaměstnáním kromě pracovního poměru rozuměl mimo jiné i učený poměr /písm. a)/ a studium po skončení povinné školní docházky /písm. f)/. Stěžovatelka v době předcházející stanovení data vzniku plné invalidity (8. 12. 1989) získala, jak vyplývá z osobního listu důchodového zabezpečení (zpracovaného žalovanou dne 15. 9. 2004) celkem 799 dnů zaměstnání – dobu dvouletého učeného poměru. Pro úplnost nutno dodat, že i podle současné právní úpravy (§ 40 odst. 3 ZDP) se pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na plný invalidní důchod za dobu pojištění považuje též doba účasti na pojištění osob uvedených v § 1 odst. 1 písm. m) a n) (osob, které se soustavně připravují na budoucí povolání studiem na střední nebo vyšší odborné škole nebo vysoké škole v České republice, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let a osob vedených v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání podobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše 3 let též po dobu, po kterou jim tato podpora nenáleží) a dále výslovně doba studia na střední nebo vysoké škole v České republice před dosažením 18 let věku, nejdříve však po ukončení povinné školní docházky. Tudíž i podle současné právní úpravy je učený poměr (studium) stěžovatelky před dosažením 18 let věku, po ukončení povinné školní docházky, hodnocen jako doba pojištění.

Pokud tedy stěžovatelka podle shora již citovaného posudku PK MPSV pro Prahu byla uznána plně invalidní k datu 8. 12. 1989 a k témuž datu splnila podmínku potřebné doby zaměstnání, která u osoby mladší 20 let činila méně než 1 rok, pak je zřejmé, že Městský soud v Praze zamítl žalobu, kterou se stěžovatelka bránila tomu, aby jí plný invalidní důchod byl přiznán až od 18 let věku, aniž by zkoumal, zda snad veškeré podmínky nároku nespĺnila již dříve. Podmínkami nároku se z výše uvedeného pohledu Městský soud v Praze vůbec nezabýval, když zřejmě vycházel z nesprávného předpokladu, že plný invalidní důchod před dosažením věku 18 let přiznat nelze. Na tento závěr usuzuje Nejvyšší správní soud jen z výsledku řízení před uvedeným soudem, když výslovně se soud touto otázkou ve svém rozhodnutí nezabýval. Dopustil se tak nepochybně nesprávného posouzení právní otázky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., takže stěžovatelka se úspěšně dovolala tohoto kasačního důvodu.

Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení, v němž uvedený soud posoudí splnění podmínek nároku stěžovatelky k datu, kdy byla posudkem posudkové komise MPSV ČR uznána plně invalidní a poté o přezkoumávaném rozhodnutí znovu rozhodne.

V dalším řízení je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí o věci rozhodně uvedený soud i o nákladech řízení kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu